

kaster Skylden derfor paa et ganske enkelt Forhold, hvad jeg senere skal komme til. Jeg tror, at Spørgsmaalet ligger dybere, end det ærede Medlem tager det, men jeg skal foreløbig beskæftige mig med hans Bemærkninger.

Det ærede Medlem vil vide, at vort Forhold til de vestindiske Øer i dette Øjeblik grundlagdes ved Lovgivningen af 1906. Der er en Række Love, deriblandt ogsaa en Omændring af Kolonialloven, en Række Love, som i Virkeligheden efter alles Mening her paa Rigsdagen skulde tjene til at bringe Balance i Forholdet mellem Øerne og Moderlandet. Jeg har ikke hverken direkte eller indirekte haft noget med denne Lovgivning at gøre. Jeg var ikke Medlem af den danske Rigsdag paa den Tid, da disse Love blev vedtaget, det skete under Finansminister Lassen, men det blev sagt fra den Side, hvortil det ærede Medlem hører, og som den Gang betegnedes ved Ordet Højre, nemlig af nu afdøde Etatsraad Hammerich, at Hensigten med Lovgivningen var at tilvejebringe økonomisk Balance, man skulde have Ligevægt i Forholdet mellem Øerne og Moderlandet, og man skulde ikke indblande noget andet i dette Spørgsmaal. Og hvorfor sagde han det? Fordi der fra anden Side end fra det ærede Medlems, nemlig fra socialdemokratisk og radikal Side, blev hævdet, at man ogsaa skulde gøre noget til Ophjælpning af Øerne, men dette afvistes ogsaa her i Landstinget ud fra den Betragtning, at nu gjaldt det fremfor alt om at skaffe finansiel Balance. Det er Forholdet. Og hvorfor kunde man gaa dertil? Fordi man i 1903 var blevet enig om, at fra Statens Side kom det an paa at dække sig saa godt som muligt — hvorledes, skal jeg straks komme til —, og dermed overlod man til det private Initiativ at gøre, hvad det kunde, til Øernes Ophjælpning. Det var en stiltiende Akkord, der blev sluttet, da Overenskomsten med Amerika forkastedes i Landstinget, at nu skulde Staten, der havde haft Underbalance i sit Forhold til de vestindiske Øer — en Gang havde det rigtignok været saaledes, men det er mange Aar siden, at Staten havde haft nogen Indtægt af disse Kolonier —, bort fra dette Forhold. Denne Lovgivning har de senere Finansministre arbejdet under, ogsaa jeg og min For-

gænger f. Eks. Jeg ved ikke af, at der i de Aar, i hvilke den nuværende Folketingsmand Neergaard var Finansminister, i Aarene 1910—13, har været foreslaaet nogen Reform med Hensyn til de vestindiske Øer, som i og for sig gik ud paa en direkte Ophjælpning af deres Kaar undtagen Forslaget om St. Thomas' Havn, som jo for Resten kom udefra, og som, da det vel var vedtaget, ikke fik nogen reel Betydning. Men dette var Lovgivningen, og i den Lovgivning — det er særlig Kolonialloven, det drejer sig om — staar dette meget tydeligt. Der staar en Opgørelse af, hvilke Udgifter Staten skal paatage sig, Udgifterne til Guvernementet, den militære Styrke, den for Øerne fælles Skoledirektør og Folkekirkens Menigheder paa Øerne samt til Pensionering og Understøttelse af de nævnte Institutioners Embeds- og Bestillingsmænd og disses Enker og Børn. Det var det, Staten paatog sig. Samtidig blev det bestemt, hvad det ærede Medlem ogsaa nævnedes, at der skulde ydes et vist Beløb fra St. Croix' Side til Statsformaalene, medens St. Thomas foreløbig intet skulde yde.

Nu sagde det ærede Medlem, at saa blev der samtidig vedtaget Forslag om Koloniallotteriet, og at Koloniallotteriets Beløb skulde gaa til Ophjælpning af Øerne, men at man paa dette Punkt har sveget; at Indtægterne af Lotteriet ikke er gaaet dertil. Jeg har set noget saadant fremsat i en Avis. Jeg har set, at en Avis har skrevet, at ganske særlig under den nuværende Regering gjorde man intet for Øerne, og man benyttede ikke Lotteriet til det Formaal, det var bestemt til. Men at det ærede Medlem, som har været Medlem af Tinget i 1906, som har været med til at vedtage Loven om Koloniallotteriet, og som blot behøver at tage Lovsamlingen i Reolen, saaledes som jeg har gjort, for at kunne oplyse sig selv om, hvilke Formaal Koloniallotteriet har, vil sige noget saadant, undrer mig meget. Det er en Fejlskning, der ligger til Grund for denne Udtalelse. Dette Lotteri, der først gaves som en Art Koncession til to Mænd — den ene var nu afdøde Bankdirektør Heide, den anden sidder her i Tinget —, blev derefter overtaget af et dansk Aktieselskab eller Selskab, tror jeg, jeg skal sige, og